

Библиотекарката

Логан Бел

© Цветелина Тенкеджиева, превод, 2013 г.
© Станислав Иванов, корица, 2013 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2013 г.

ISBN 978-954-398-300-1

Бидмоятескарката

Логан Бел

EROTICA

Превод от английски
Цветелина Тенекеджиева

Книгоиздателска къща **trypc**
София, 2013

Благодарности

Бих искала да изкажа признателността си към неповторимата ми редакторка Лорън Маккена, която ме поощряваше за написването на всяка една сцена от тази книга. Лорън, ти промени погледа ми не само върху този сюжет, но и върху романтичната белетристика като цяло: хиляди благодарности. Александра Люис, признателна съм ти за всичката помощ и усърдната работа по удържането на нещата в релси!

Клеър Нюман от „Си Ем Джи Уърлдуайд“ беше основен фактор за осъществяването на настоящия проект. Радвам се, че имах такъв ревностен читател на своя страна. Огромно благодаря на „Бети Пейдж“ ООД за подкрепата, която оказаха на романа ми, и за това, че помагат Бети да остане жива в сърцата и душите на хора от цял свят.

Въпросите ми относно ежедневните трудови навици на библиотекарите намериха изчерпателни отговори от страна на библиотекарката и блогърка Уенди Кръчър (позната още като Уенди Супербиблиотекарката) и писателката Джесика Розлър. Талантливата фотографка Елън Стаг прояви великодушието да сподели с мен опита си в сферата на еротичната фотография. Отправлям благодарности и към гуруто на издателския бранш Мат Шуорц; разговорите ни винаги са ми носели вдъхновение, а един от тях доведе и до раждането на тази книга.

Като за финал не мога да не изтъкна и заслугата на Адам Кроми, мой агент и партньор: твоя беше идеята да оскверним така безсрамно библиотеката. Вечна признателност за гениалното хрумване.

Любовта е най-строгото наказание за сладострастието.

Ан Енрайт

Макар че Нюйоркската обществена библиотека на Пето авеню е действително (и вдъхновяващо) място, в тази художествена измислица съм си позволила доста волности в обрисуването на разположението, имената и номерата на стаите. На всеки, проявяващ интерес към реалните подробности около тази внушителна сграда, препоръчвам книгата „*Нюйоркската обществена библиотека: Архитектура и декорация на сградата на Стивън А. Шуорцман*“ от Хенри Хоуп Рийд и Франсис Морон.

Първа глава

Реджина Финч спря на ъгъла на Пето авеню и Четирийсет и втора улица. И от двете ѝ страни напиреха забързани тълпи и се разливаха покрай нея досущ като вълни покрай морска скала. Макар и вече цял месец да живееше в Ню Йорк Сити, още не беше претръпнала към пиковите часове.

Въпреки това не позволи на блъсканицата да помрачи настроението ѝ. Днес беше първият ѝ работен ден на мечтаната позиция и възнамеряваше да се наслади на всяка една минутка. Едва месец след завършване на магистратурата си по библиотекарски и информационни науки в Дрекселския университет, вече крачеше към най-уважаваната библиотека в страната.

Реджина вдигна възторжен поглед към величественото архитектурно творение в стил бозар*. Ако на света съществуваше по-разкошна сграда от Нюйоркската обществена библиотека с внушителните ѝ стени от бял варовик и мрамор, то Реджина още не я беше виждала.

– На близнаците ли се дивите? – попита я една старица. Косата ѝ беше толкова бяла, че чак розовееше, а костюмът ѝ – синьо-зеленикав с лъскави позлатени копчета. В ръката си държеше инкрустиран с кристали повод, чиято каишка красеше врата на дребно бяло кученце.

**Beaux Arts* (фр. изящни изкуства) – неокласически архитектурен стил на парижката школа – бел. прев.

– Не ви разбрах? – каза Реджина.

– Лъвовете – разясни жената.

А, да, лъвовете. От двете страни на широкото каменно стълбище, водещо към входа на библиотеката, лежеше по един бял мраморен лъв. Статуите имаха царствено излъчване и се разполагаха върху масивни каменни колони като същински часовои, бранещи съхранените в сградата познания.

– Лъвовете са наистина прекрасни – отбеляза Реджина. Съквартирантката ѝ я бе посъветвала да не се чувства длъжна да отговаря на всяка откачалка, която я заговореше на улицата. Но Реджина идваше от Пенсилвания и възпитанието ѝ не позволяваше да се държи грубо.

– Постоянство и Непреклонност – обади се пак жената. – Така се казват.

– Наистина ли? – попита Реджина. – Не знаех.

– Постоянство и Непреклонност – повтори жената и продължи по пътя си.

Реджина не знаеше как да каже на новата си началничка Слоун Колдуел, че не ѝ е нужна опознавателна обиколка на библиотеката, понеже я посещаваше редовно още от детинство. Но Слоун, снажна, сдържана блондинка от Тъпър Ийст Сайд, ѝ беше вдъхнала страхопочитание по време на интервютата и вместо да стихва, чувството се бе засилило след назначението ѝ.

– Не смяташ ли, че е добра идея да си водиш записки? – попита я Слоун. Реджина отвори чантата си и се разрови за химикал и бележник.

Вървеше след нея по облицования с бял мрамор коридор, чийто франко-романски дизайн открай време ѝ напомняше за фотографите на най-прочутите сгради в

Европа. Но както баща ѝ все разправяше, оприличаването на Централната сграда на Нюйоркската обществена библиотека с каквото и да било друго беше напразно начинание. Второ – архитектурно постижение като нея просто нямаше.

– А това тук е Обществената справочна стая – посочи Слоун.

Просторната стая, чието пълно название беше Обществена справочна стая „Бил Блас“, помещаваше редици от ниските тъмни дървени маси, оборудвани с традиционните за библиотеката лампи за четене с бронзирани метални абажури. Компютрите като че ли не бяха на място в стая, така наподобяваща стила на деветнайсети век.

– Тези компютри нямат достъп до интернет – уведоми я Слоун, съвсем очевидно отегчена от речта, която несъмнено беше изнасяла безброй пъти. – Единственото им предназначение е да улеснят посетителите в издирването на необходимите им книги, подsigурявайки каталожните номера и друга полезна информация.

Естествено Реджина познаваше системата по-подробно от всичко друго в живота си. (Едва ли на света съществуваше нещо, което да обичаше повече от систематизацията. Редът беше върховният ѝ стремеж.) След като откриеха търсените книги, посетителите записваха заглавията и каталожните им номера върху малки листчета хартия с моливчетата от кутиите, предоставени в двата края на дългите маси. Реджина намираще облекчение във факта, че в епохата на телефонните съобщения и електронните пощи бе попаднала на единственото място, където хората използваха добрите стари молив и хартия.

Слоун не се задържа задълго в стаята и високите точета на елегантните ѝ обувки затракаха по мрамор-

ния под. Прибрала беше правата си коса в спретната ниска конска опашка, а целият ѝ тоалет беше с марка „Ралф Лорън“. Реджина нямаше как да не забележи, че подобно на съквартирантката ѝ, и Слоун Колдуел я огледа от глава до пети и ѝ издаде негласна присъда: лош вкус, лош вкус, *непростимо лош вкус*. Направо се питаше дали пък не съществува таен манхатънски дрескод, с който всички освен нея бяха запознати. Откакто се беше преместила в големия град, бе започнала да се чувства като някое от извънземните във филма „Нашествието на крадците на тела“ – почти минаваше за част от цялата картинка, но загледаше ли се някой по-внимателно, веднага я разконспирираше.

– Ето че стигнахме и до сърцето на библиотеката, Главната читалня.

В детството ѝ бащата на Реджина често пътуваше до Ню Йорк по работа и понякога я взимаше за компания. Пътуваха заедно във влак на „Амтрак“, а сплотяващият ритуал включваше и обяд в „Серендипити“ и посещение в Централната сграда на Нюйоркската обществена библиотека на Пето авеню. До ден-дневен Главната читалня „Роуз“ така стихийно ѝ навяваше спомени за баща ѝ, че винаги ѝ трябваше поне минута да дойде на себе си.

Реджина поспря, за да прочете надписа над вратата – извадка от полемическия трактат „Ареопагитика“ на Милтън, публикуван през 1644 г. и един от най-знаменитите протести срещу цензурата: *„A good Booke is the precious lifeblood of a master spirit, imbalm'd and treasur'd up on purpose to a life beyond life“* (трети абзац)*.

* „Добрата книга е скъпоценната кръв на извисения дух, с умисъл и благоговение съхранена за живот след живота“ – бел. прев.

Залата беше пленителна; огромните ѝ размери винаги я бяха зашеметявали. Таванът се намираше на удивителната височина от петнайсет метра – което го правеше едва три метра по-нисък от този на стандартната колониална къща. На широчина стаята се простираше на двайсет и четири метра, а на дължина – на деветдесет метра: горе-долу колкото разстоянието между четири пресечки. Гигантските сводести прозорци пропускаха обилна слънчева светлина, а таванът беше същинско произведение на изкуството, изобразяващо сини небеса и облаци, дело на художника Йоханес Айналем, обрामчено с изкусна позлатена резба на херувимчета, делфини и свитъци. Но най-любимата ѝ част от залата бяха внушителните дървено-бронзови полилеи на четири нива с красивите им заплетени инкрустации между крушките.

Слоун спря пред Бюрото за отдаване на книги в предната част на стаята. Бюро беше слабо казано: масивната, сложно украсена мебел от тъмно дърво се простираше до половината дължина на читалнята и реално изпълняваше ролята на команден център. Състоеше се от единайсет гишета със сводести прозорчета, разделени помежду си с дорийски колони.

Слоун се приведе и надникна през едно от гишетата.

– Пристигнахме... това е новият ти дом.

– Ще работя на Бюрото за отдаване на книги? – озадачи се Реджина.

– Точно така – отвърна Слоун.

– Но... дипломата ми е в сферата на архивирането и съхраняването.

Слоун я изгледа критично с една ръка на хълбока. Маникюрът ѝ беше напълно свършен.

– Недей да се изхвърляш. Интелигентна си, но това важеше и за останалите кандидати за тази позиция. Ще

се изкачиш в йерархията с труд, както правят и другите. Пък и в момента Маргарет отговаря за архивирането. Запознахте ли се? И тя самата се е съхранила в завидна форма, като се има предвид, че е тук още от първата копка.

Реджина почувства как стомахът ѝ се преобръща. Работата на Бюрото не можеше да се определи като интелектуален труд. От нея се очакваше единствено да си седи на стола, да приема бележките на посетителите, да въвежда исканията им в компютъра и после, след като някой служител ѝ донесеше книгите от дадена стая или етаж, да ги предава на посетителите, които през това време послушно са чакали на някоя от масите с номерче в ръка.

Реджина направи всичко възможно да не изпадне в паника. Все отнякъде трябваше да започне, нали така? А и можеше да е къде-къде по-зле: можеше да я пратят на Бюрото за връщане на книги.

Важното в случая беше, че е стигнала дотук – най-накрая можеше да се нарече *библиотекарка*. И възнамеряваше да докаже, че е достойна за поста си.

Втора глава

Реджина взе опакования в кафява торбичка обяд, излезе навън и седна на най-горното стъпало. Отвори термоса с мляко и отправи поглед към Пето авеню.

– Вие ли сте новата библиотекарка? – поинтересува се възрастна жена, тръгнала надолу по стълбището.

– Да, аз съм Реджина – представи се тя, дъвчейки и покривайки устата си с ръка.

– Добре дошла. Аз съм Маргарет Садъл.

Стори ѝ се неучтиво да остане седнала, докато жената стърчеше над главата ѝ, затова се изправи на крака и поизтупа плисираната си памучна пола.

– А, да, работите в архивната стая, нали?

Маргарет кимна.

– От петдесет години насам.

– Еха. Доста впечатляващо.

Маргарет имаше бяла коса, стигаща до долната ѝ челюст, и бледосини очи. Очевидно използваше пудра за скулите си, но иначе не носеше никакъв друг грим. Огърлицата на врата ѝ беше доста масивна и по всяка вероятност перлите бяха истински.

Жената обърна поглед назад към внушителната сграда.

– На това място си струва да отдадеш целия си професионален живот. Макар и нещата да не са същите, от както загубихме Брук Астър. Е, радвам се, че се запознахме. Ела ми на гости на четвъртия етаж някой път.

Може да ти изникнат непредвидени въпроси, а главата си залагам, че онази няма да си направи труда да ти отговори – ако приемем, че изобщо може да ти отговори. Оставям те да попиваш слънчеви лъчи.

На Реджина ѝ се прииска да сподели с жената, че е завършила архивистика и съхранение, но пък така рискуваше да се представи като манипулаторка. И все пак едно ѝ стана ясно: предпочиташе да прекарва работните си дни в компанията на Маргарет Садъл, отколкото в тази на Слоун Колдуел.

Маргарет се отдалечи с небрежна крачка и Реджина отново седна на горното стъпало, напълно забравяйки за отворения термос зад себе си. Прекатури го с гръб и струйки мляко шурнаха надолу по стълбището, а тежкия капак заподскача като топка.

Реджина се втрещи. Не знаеше за кое да се погрижи първо – за разрастващата се бяла локва или за набиращия скорост в посока Пето авеню капак.

Изправи термоса, за да прекъсне млечния поток, после хукна да гони капака. Но още на втората си крачка видя как висок, широкоплещест мъж засича търкулналия се капак с ръка.

Мъжът я погледна с кадифени тъмнокафяви, почти черни очи. За нейно огромно учудване, като се запъти към нея, сърцето подскочи в гърдите ѝ.

– Ваш ли е? – Той вдигна капака в ръка със загатната усмивчица на уста, а чертите на лицето му ѝ се сториха така варварски чаровни, че направо я досрамя. Скулите му бяха високи, носът – изваян като с длето, а брадичката му красеше съвсем деликатна трапчинка. Лъскавата му тъмнокестенява коса беше достатъчно дълга, че краищата ѝ да се извиват край яката на ризата му. Повъзрастен беше от нея, някъде към трийсетте.

– Ъм, да, съжалявам. Благодаря ви. – Въпреки че

Реджина стоеше на по-горно стъпало, непознатият стърчеше над нея.

– Няма защо да съжалявате. Макар че като гледам как сте оплескала стълбите... май има.

Засраменият ѝ поглед проследи неговия до локвичката мляко.

– А, сега ще... ще почистя. За нищо на света не бих оставила...

Но широката му усмивка я увери, че просто се е пошегувал.

– Спокойно – каза и ѝ подаде черния пластмасов капак. Пръстите му докоснаха нейните и тя можеше да се закълне, че при допира прехвъркнаха искри.

После непознатият я подмина, подмина и бялата локва и изчезна зад масивната входна врата на библиотеката.

Реджина изкачи стълбите до апартамента си на „Бенк Стрийт“ с чанта, натежала от книги. Заемната се намираще срещу централната сграда, от другата страна на улицата, и тя просто не бе устояла на изкушението.

Живееше в малък апартамент в чаровна старинна сграда на най-хубавата улица в най-хубавия квартал. Възприемаше жилището си като свой личен сценарий за „Голямото бягство“ – не само от ограниченията на родното ѝ градче, но и от безкрайно дългите, вечно гладни за внимание ръце на майка си. Тук, удобно скътана в квартал, приютявал някога литературни величия като Уила Катър, Хенри Джеймс, Една Сейнт Винсът Милей и Едгар Алан По, Реджина водеше самостоятелен живот за пръв път откакто се помнеше.

Единственият недостатък на тази инак идеална сцена на новооткритата ѝ свобода беше съквартирантката ѝ

Карли. Карли Ронак беше плачевно отракана студентка от дизайнерския колеж „Парсънс“, която се вълнуваше само от две неща: мода и мъже. Що се отнася до мъжете – сменяше ги като носни кърпички. Реджина имаше чувството, че всяка седмица идваха все нови и нови мъже на мода.

Никога досега не беше живяла със съквартирантка. По време на колежанските ѝ години, майка ѝ беше настояла да живее вкъщи, вместо в някое от общежитията на Дрекселския университет, разположени в Сентър Сити, Филадельфия, на не повече от двайсет минути път с кола от къщата им в предградията. Съжителството с Карли я беше подтикнало към прозрението, че навярно майка ѝ е имала прекалено голямо влияние върху социалния ѝ живот през последните няколко години. Наблюдавайки бурните любовни авантюри на Карли, Реджина започваше да се чуди защо и тя самата не взимаше по-дейно участие в играта. Отчасти винаги принадлежеше на майка ѝ – толкова негативни бяха възгледите ѝ по отношение на срещите с момчета, че нямаше смисъл дори да се пробва. Малкото ѝ романтични вечери се бяха оказали такова разочарование, че изобщо не оправдаваха лъжите и споровете с майка ѝ. Но напоследък Реджина започваше да се пита дали пък не беше пропуснала нещо важно.

Що се отнася до Карли – на Реджина ѝ бяха нужни няколко седмици да разбере защо изобщо ѝ беше прилягала съквартирантка. Наглед притежаваше непрекъсващ поток от пари, поне когато ставаше дума за дрехи. Из целия апартамент се подмятаха пазарски торби от „Барнис“, „Алис енд Оливия“ и „Скууп“. Реджина нямаше понятие от мода, но знаеше, че въпросните бутици са на светлинни години от „Филийнс“ и „Таргет“, откъдето тя пазаруваше. Освен това Карли редовно по-

сещаеше „Бъмбъл енд Бъмбъл“, на чиито фризьори поверяваше грижите за дългата си изрусена на кичури коса, а и вечно киснеше по ресторанти. Реджина веднъж не я беше видяла да си приготви дори мюсли. В редките случаи, когато сутрин се будеше в апартамента им, обикновено поръчваше и бърканите яйца от ресторант.

Мистерията беше разбулена по време на един среднощен сексмаратон в кухнята. Карли и тазвечерното ѝ завоевание я бяха събудили в два през нощта, един час след което Карли бе овикала партньора си, задето бил прекалено шумен. „Ще травмираш съквартирантката ми“ – беше го обвинила, на което типът беше отвърнал: „Изобщо не разбирам защо живееш със съквартирантка. Все пак баща ти е Марк Ронак“. Карли му беше обяснила, че не ставало дума за пари; родителите ѝ настоявали да живее с друго момиче от „съображения за безопасност“. Дватама бяха прихнали да се смеят, а той беше добавил: „Хубаво е, че си имаш надзирателка да те държи под око. Иначе кой знае каква пройдоха щеше да станеш“.

Разбира се, Реджина веднага беше проучила Марк Ронак в Гугъл и се беше информирала, че бащата на Карли е основателят на най-голямото продуцентско студио за хип-хоп музика в страната. Тази дребна подробност беше отчуждила допълнително Реджина от съквартирантката ѝ; идеята някой от *нейните* родители да слуша хип-хоп – или дори поп музика – ѝ се струваше напълно недопустима. Бащата на Реджина бил на трийсет и пет, когато се родила, и беше починал осем години по-късно. По професия беше архитект и слушаше единствено опера. Майка ѝ беше челистка от класическата школа, наслаждаваше се само на класически композиции и не позволяваше на Реджина да пуска никаква друга музика въкъщи. Алис Финч работеше като лектор в Музея

на изкуствата във Филаделфия и признаваше музиката, изобразителното изкуство и литературата единствено в класическата им форма: вариации като поп музиката, авангардното изкуство и булевардната литература нямаха място в дома ѝ.

– Как мина първият работен ден? – попита я Карли, откъсвайки поглед от последния брой на „W“. Беше седнала с кръстосани крака на дивана, пременена с модно избелени чарлстонки и къс кашмирен пуловер. Несреваната ѝ меденоруса коса стърчеше във всички посоки. – Послушни ли бяха останалите дечица в библиотеката? – Цялата стая беше пропита с тежката миризма на любимия ѝ парфюм „Шанел Алюр“.

– Мина добре, благодаря ти – отвърна Реджина, пусна тежката си чанта на пода и отиде до кухнята за кока-кола. Никога не можеше да прецени дали Карли проявява откровен интерес към случките в живота ѝ, или просто любезничи, за да избегне неловкото мълчание помежду им. Реджина отлично знаеше, че съквартирантката ѝ не проумява как „реденето на книги“, по нейни думи, би могло да е сбъдната мечта. Но в нейните очи беше точно това; още от шестгодишна възраст, откакто баща ѝ започна да я води в библиотеката всеки съботен следобед – и то не в Нюйоркската обществена библиотека, а в малката градска библиотека в Гладуин, Пенсилвания – Реджина бе намерила призиванието си. Всеки път като я питаха каква иска да стане като порасне, отговаряше „библиотекарка“; никога не се беше виждала като учителка или ветеринар, или балерина. Мечтаеше всеки ден да вдишва миризмата на вехта хартия; да отговаря за стотиците редове грижливо подредени книги, за подробния каталог; да помага на хората в избора на следващия им вдъхновяващ роман или пък в проучването, което един ден можеше да им

донесе диплома или просветление по някой заплетен интелектуален въпрос. Още от малко момиченце беше разпознала пътя си и нито веднъж не кривна от него.

А сега мечтата ѝ най-накрая се беше сбъднала, макар и осмивана от Карли Ронак, която бе прекарала момичешките си години в блянове да се превърне в следващата Тори Бърч.

– Радвам се – отбеляза Карли. – Слушай, поканила съм един приятел довечера. Надявам се няма да ти пречим. – Което в превод значеше, че се надяваше Реджина да прояви благоразумието да си стои в стаята и да не им се пречка.

– Не ме мисли. Взела съм си доста книги.

– А, освен това се обади майка ти... два пъти – информира я Карли и ѝ подаде лилава бележка, надраскана нечетливо с перманентен маркер.

С идеята да намали разходите си след преместването в Ню Йорк, Реджина се беше отказала от мобилния си телефон. Сладкият резултат от това ѝ решение беше, че майка ѝ нямаше денонощна възможност за връзка с нея. За жалост обаче всеки познат на Реджина, притежаващ стационарен телефон, плащаше пресолено.

Реджина смачка бележката и я пхна в джоба си.

Събуди се от тупурдия, каквато само проникването в апартамента ѝ с взлом би могло да предизвика. Поне в началото така ѝ се стори. Не след дълго осъзна, че всъщност чува как леглото на Карли се блъска в стената на нейната стая.

Трясъците бяха придружени със стенания и несъмнено излишното възклицание от страна на Карли: „Чукай ме!“.

Дочу се и мъжко стенание. Блъскането на дървения креват в стената се усили и ускори, а животинските им резове говореха по-скоро за насилие, отколкото за наслада. В следващия момент всичко утихна.

Реджина осъзна, че дишането ѝ се е учестило. Не знаеше дали е от стряскащото събуждане или от естеството на звуците от съседната стая. Изживяването беше едновременно обезпокоително и възбуждащо и това я притесни повече от факта, че буквално страда от безсъние заради сексуалния живот на съквартирантката си.

Наясно беше, че не е в час, що се отнася до въпросите на секса; девствеността на нейната възраст беше нещо немислимо за повечето хора. Но в такава действителност живееше – действителност, за която не береше грижи, докато не се премести в Ню Йорк и не откри, че е закъсняла за купона.

Не че *планираше* никога да не прави секс. Не се беше обрекла на девственост или нещо подобно. Просто все още не ѝ се беше представила подходящата възможност. Приятелите от родния град ѝ разправяха, че е време да се опомни – че мъжете постоянно я оглеждат и много от тях биха я поканили на среща, стига от време на време да си показваше носа от входната врата. „Гледаш на живота твърде сериозно“ – често коментираха. Вероятно си мислеха, че не обича да се забавлява. А всъщност просто отидеше ли на купон, страдаше от гузна съвест, че пропилява времето си за четене. Плашеше я фактът, че всеки мъж, по когото си паднеше, представляваше заплаха за най-важното в живота ѝ: учението. Усърдната работа. Подготовката за светло бъдеще.

Съсредоточи се. Все това ѝ повтаряше майка ѝ. Вечно я увещаваеше, че единствената работа на момчетата е да отвличат вниманието ѝ – „най-надеждният начин

да се отклониш от релсите“. Нея самата я беше споходила такава съдба, предупреждаваше я назидателно. Реджина беше чувала тази история стотици пъти: майка ѝ често си спомняше как се е „отказала от мечтите си“, за да бъде опора на баща ѝ по време на следването му в училището по архитектура и ранните години на кариерата му – а след това пък забременяла с Реджина. „И какво направи баща ти – умря си и ме остави сама да се оправям. Никой не обича да си представя какво е най-лошото, което може да му се случи, Реджина. Разчитай единствено на себе си.“

Реджина погледна часовника. Два часът сутринта. Оставаха ѝ пет часа сън.

Смях, последван от поредния стон.

Реджина легна по гръб и се помъчи да заспи отново. Нощницата ѝ, сива памучна рокличка от „Олд Нейви“, се беше набрала около кръста ѝ. Тя я пооправи, но без да покрива с нея бедрата си. Замилва корема си в опити да се поотпусне, да се унесе в блажен сън. Сякаш по своя собствена воля, ръката ѝ се спусна към ръба на бикините ѝ.

Спря така. В съседната стая беше тихо.

Реджина пхна ръка под бельото си и пръстите ѝ се плъзнаха нежно между бедрата ѝ. Мисълта за мъжа едва на няколко сантиметра разстояние от другата страна на стената едновременно я възбуди и отнесе в размишления. Дълго време беше минало, откакто я бе докосвал мъж, а малкото ѝ интимни изживявания можеха да се опишат като непохватни и малоценни. До такава степен, че вече ѝ беше почти невъзможно да си представи нечия чужда ръка на това крайно лично и чувствително място, да се отдаде на фантазии, че нечий чужди пръсти я карат да се подмокри, сетне провлизат в нея, излизат, пак я изпълват, и така, докато не предизвикат толкова

желания завършек. Ускори ласките, усещайки с пръста си пулсиращите стени на вагината си, поклащайки ханша си в ритъм. Почувства онзи познат сладък екстаз, после се отпусна върху смачканата възглавница. Сърцето ѝ туптеше лудо.

Какво ли би било чувството някой да лежи до теб в този момент на върховна наслада?

Започваше да се чуди дали изобщо някога ще разбере.